

на **тонфилмова музика**; напр. Джузепе Бече написа тонфилмова музика за говорящия филмъ „Синята свѣтлина“.

Филцъ, Антонъ — Filz, (Fils) Anton — значителенъ компонистъ отъ Манхаймската школа, род. 1730 въ Чехия, умр. мартъ 1760 въ Манхаймъ, ученикъ тамъ на Йоханъ Щамицъ, и първи челистъ на Манхаймския оркестъръ, писалъ: 41 симфонии, челоуи и флейтови концерти, триосонати, челосонати съ В. с. и др., — изявяващи една голѣма дарба, не успѣла да се развѣрне въ пълнота, поради късия му животъ, но и това, що е оставилъ, е не малко количествено, и твърде ценно качествено.

Финале, ит. finale — се нарича последната частъ на една инструментална творба — въ циклова, много-частна форма: соната, трио, квартетъ, симфония и др. При операта, Ф. се нарича крайната, заключителната сцена на едно действие.

Финалисъ, фр. finalis — се нарича, въ учението за църковнитѣ гласове, крайния тонъ, който е единъ отъ показателитѣ за опредѣляне на гласа — (тоновия видъ, mode).

Финаль, фр. final — се нарича оно-ва, съ което се свършва една музикална творба: финална каденция, финаленъ хоръ и пр.

Финдейзенъ, Николай — руски музикаленъ писателъ, род. 24 юли 1868 въ Петербургъ, училъ въ тамошната консерватория, основателъ на „Руская музыкальная газета“ (1893) и сътрудникъ на руски и чуждестранни списания и вестници, писалъ: „Руската художествена пѣсенъ“ (1905), монографии върху Верстовски, Глинка (и специаленъ трудъ за неговата опера „Русланъ и Людмила“), Серовъ (1900), Направникъ (1898) и Римски — Корсаковъ (1908), „Музикалната древностъ“ (1891), „Историята на петербургския клонъ на Императорското руско музикално общество“ (1909), „Сръдновѣковнитѣ майстерзингери“ (1897) и др.

Фине, ит. fine = край. — Въ творби, които иматъ да саро (ария, менуеть, и всички стари форми на реприза), означава свършването на частъта.

Финке, Фиделио — Finke, Fidelio — значителенъ компонистъ отъ умѣ-

реното модерно направление, род. 22 окт. 1891 въ Йозефшадтъ (Чехия), ученикъ на В. Новакъ въ Пражката консерватория, отъ 1915 — учителъ въ същата консерватория, а отъ 1920 — инспекторъ на нѣмскитѣ музи-

Фиделио Финке

кални училища въ Чехословашко, и преподавателъ по композиция въ Нѣмската музикална академия въ Прага, чийто директоръ е отъ 1927. Творби: симфонична поема „Панъ“, „Моята наздравна пѣсенъ“ — за теноръ и оркестъръ, „Раздѣла“ — за сопранъ, теноръ и голѣмъ оркестъръ, „Пролѣтъ“ — за сопранъ, теноръ и оркестъръ, „Вариации и fuga“ — за 13 солиинструмента, клавирири, 8 струини триа, 2 струини квартета, соната за пиано и флейта, соната за соло-виолончелъ, симфонична поема за пиано, „Романтична сюита“, „Марионетна музика“, „Образи“ за пиано, сюита за струненъ оркестъръ, една соната и „Шакона“ за цигулка и пиано, „Разгроменитѣ Тасо“ — 5 части за пѣвчески гласъ и струненъ квартетъ, концертъ за пиано и малъкъ оркестъръ (1931), концертно за 2 пиана, сюита за органъ (1931). Ф. е носителъ на държавната чешка награда за 1928, и тази на „Австрийския пѣвчески музикаленъ съюзъ“ (1920).